

στη διοικητική του ένσταση, αφετέρου δε αιτιάσεις που να στηρίζονται στην ίδια αιτία με εκείνη που επικαλέστηκε στη διοικητική του ένσταση.

2. Διαγωνισμός που οργανώνεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή με μοναδικό σκοπό την εξάλειψη των ανωμαλιών της υπηρεσιακής καταστάσεως ορισμένου υπαλλήλου και το διορισμό του υπαλλήλου αυτού σε θέση που έχει κηρυχτεί κενή αντιβαίνει στους σκοπούς κάθε διαδικασίας προσλήψεως και αποτελεί, για το λόγο αυτό, κατάχρηση εξουσίας.
3. Λαμβανομένης υπόψη της ανεξαρτησίας των εξεταστικών επιτροπών, το ενδιαφερόμενο όργανο δεν διαθέτει την εξουσία να ακυρώσει ή να τροποποιήσει μια τέτοια απόφαση. Ωστόσο, κατά την άσκηση των δικών

της αρμοδιοτήτων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν μπορεί, να δεσμευτεί από αποφάσεις εξεταστικής επιτροπής ο παράνομος χαρακτήρας των οποίων θα μπορούσε, κατά προέκταση, να επηρεάσει τη νομιμότητα των δικών της αποφάσεων. Υποχρεούται συνεπώς, να ελέγχει τη νομιμότητα των αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής, ιδίως σε ό,τι αφορά τις προϋποθέσεις συμμετοχής στο διαγωνισμό. Στην περίπτωση που η εξεταστική επιτροπή, όπως στην παρούσα υπόθεση, κακώς επέτρεψε σ' έναν υποψήφιο να μετάσχει στο διαγωνισμό και τον περιέλαβε στον πίνακα επιτυχόντων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή πρέπει να αρνηθεί το διορισμό του υποψηφίου αυτού, με αιτιολογημένη απόφαση που να παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να κρίνει το βάσιμό της, εφόσον η απόφαση αυτή προσβληθεί.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ στην υπόθεση 142/85 *

I - Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Ο Schwiering υπηρετεί στο Ελεγκτικό Συνέδριο από την 1η Δεκεμβρίου 1977. Αρχικά ασκούσε καθήκοντα συμβούλου στο γραφείο του γερμανού μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου κυρίου Leicht, με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου βαθμού Α 4.

Περί το τέλος του έτους 1982, έλαβε επιτυχώς μέρος στις εξετάσεις του εσωτερικού διαγωνισμού CC/A/17/82 που έγινε για την πλήρωση θέσεως κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως σταδιοδρομίας Α 5/Α 4. Διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος με το βαθμό Α 5 από την 1η Απριλίου 1983 με απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου

της 24ης Μαρτίου 1983. Κατά την ημερομηνία αυτή αποχώρησε, συνεπώς, από το γραφείο του γερμανού μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ανέλαβε καθήκοντα στη γενική διοίκηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Την 1η Ιανουαρίου 1984 διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στη θέση αυτή.

Με απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1984, στην υπόθεση 257/83 (Calvin Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή σ. 3547), το Δικαστήριο ακύρωσε το διορισμό του Schwiering μετά από τον εσωτερικό αυτό διαγωνισμό. Στην απόφαση αυτή αναφέρεται, αφενός μεν, στο σημείο 24 του σκεπτικού, ότι λόγω της ακυρώσεώς της η απόφαση διορισμού του Schwiering πρέπει να θεωρηθεί ως ουδέποτε εκδο-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

θείσα και, αφετέρου, στο σημείο 25 του σκεπτικού, ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματος της προσφυγής με το οποίο ζητείται η μερική ακύρωση των διαδικασιών του διαγωνισμού.

Για να εκτελέσει την απόφαση αυτή, το Ελεγκτικό Συνέδριο έλαβε δύο μέτρα:

— με απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1984 διόρισε τον Williams στην κενωθείσα θέση του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως· ο Williams είχε καταταγεί δεύτερος στον πίνακα επιτυχόντων του προαναφερθέντος εσωτερικού διαγωνισμού·

— σε ό,τι αφορά τον Schwiering, το Ελεγκτικό Συνέδριο του απήυθνε δύο έγγραφα με ημερομηνία 24 Οκτωβρίου 1984, με τα οποία αφενός μεν τον πληροφορούσε ότι ο διορισμός του είχε ακυρωθεί από τις 16 Οκτωβρίου 1984 και αφετέρου του πρότεινε θέση εκτάκτου υπαλλήλου με βαθμό Α 7/3.

Με έγγραφο της 25ης Οκτωβρίου 1984, ο Schwiering αποδέχτηκε την προσφορά της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου « με τη ρητή επιφύλαξη ότι θα μπορέσει να ανανεωθεί, εφόσον χρειαστεί, πριν από την εξεύρεση οριστικής λύσεως και χωρίς αυτό να προδικάσει την αναζήτηση φιλικής λύσεως μεταξύ του Ελεγκτικού Συνεδρίου και του δικηγόρου μου ». Έκτοτε η σύμβαση αυτή προσλήψεως ανανεώνεται συνεχώς.

Στις 19 Δεκεμβρίου 1984 ο δικηγόρος του Schwiering πρότεινε στο Ελεγκτικό Συνέδριο συμβιβαστικό σχέδιο το οποίο μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

— μεταξύ 1ης Απριλίου 1983 και μιας ημερομηνίας που θα συμφωνούνταν αργότερα, η υπηρεσιακή θέση του Schwiering, όπως είχε διαμορφωθεί λόγω της αποφάσεως του Δικαστηρίου, θα ρυθμιζόταν από την παλαιά του σύμβαση του εκτάκτου υπαλλήλου που είχε συναφθεί, για το βαθμό Α 4, στις 15 Δεκεμβρίου 1977, η οποία θα εφαρμοζόταν και πάλι·

— κατά την ημερομηνία που θα συμφωνούνταν, η σύμβαση αυτή εκτάκτου υπαλ-

λήλου θα αντικαθίστατο με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου διορισμένου σε μόνιμη θέση βαθμού Α 5, ή ενδεχομένως της σταδιοδρομίας Α 6/Α 7, με καταβολή όμως αντισταθμιστικού επιδόματος·

— στη συνέχεια το Ελεγκτικό Συνέδριο θα παρείχε στον Schwiering τη δυνατότητα να συμμετάσχει σε εσωτερικό διαγωνισμό που θα οργανωνόταν για την οριστική πλήρωση της θέσεως που θα κατείχε και η οποία θα έπρεπε να ανταποκρίνεται στα προσόντα του·

— ο Schwiering δεν θα προχωρούσε, στην περίπτωση αυτή, στην άσκηση προσφυγής.

Με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1985, ο Schwiering ζήτησε από την ΑΔΑ να θεωρήσει το προαναφερθέν έγγραφο του δικηγόρου του ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Τέλος, με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1985, απευθυνόμενος στον προσφεύγοντα, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αφού δήλωνε ότι « είχε λάβει υπόψη του » το ότι το έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1984 έπρεπε να θεωρηθεί ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, απέρριψε τα διάφορα αιτήματα που περιέχονταν σ' αυτό που ο ίδιος χαρακτήριζε « διοικητική ένσταση » του προσφεύγοντος.

II — Έγγραφο διαδικασίας και αιτήματα των διαδίκων

1. Κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως στρέφεται η παρούσα προσφυγή, που ασκήθηκε στις 14 Μαΐου 1985 και της οποίας τα αιτήματα είναι τα ακόλουθα:

Κόρια αιτήματα:

— να ακυρωθεί η απόφαση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 15ης Φεβρουαρίου 1985, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, καθώς και οι αποφάσεις του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Οκτωβρίου 1984·

— να υποχρεωθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να διατηρήσει τον προσφεύγοντα στη σταδιοδρομία στην οποία βρισκόταν μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου, της 16ης Οκτωβρίου 1984.

Επικουρικά αιτήματα:

- να ακυρωθεί ο διαγωνισμός CC/A/17/82·
- « η υπηρεσιακή κατάσταση του προσφεύγοντος να διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε, σε περίπτωση διορισμού του σε βαθμό ή κλιμάκιο διαφορετικά από εκείνα που είχε μέχρι τις 16 Οκτωβρίου 1984, να λαμβάνει αντισταθμιστικό επίδομα που να αποκλείει την οικονομική του ζημία σε σχέση με την υπηρεσιακή του κατάσταση πριν από τις 16 Οκτωβρίου 1984 »·
- να του χορηγηθεί ενδεχομένως αποζημίωση που να αντιστοιχεί « σε εύλογο τμήμα των αποδοχών που θα είχε λάβει μέχρι να συμπληρώσει ηλικία 65 ετών ως κύριος υπάλληλος διοικήσεως με βαθμό Α 5, σύμφωνα με τη νομική κατάσταση που τον διέπει μέχρι τις 16 Οκτωβρίου 1984 ».

2. Το Ελεγκτικό Συνέδριο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στο σύνολο των εξόδων, χωρίς εφαρμογή των ευεργετικών διατάξεων του άρθρου 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας.

3. Με Διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1985, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) επέτρεψε στον Williams να παρέμβει μόνο κατά το μέτρο που η παρέμβαση αυτή αφορά την υποστήριξη των αιτημάτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την απόρριψη των επικουρικών αιτημάτων της προσφυγής. Οι παρατηρήσεις του παρεμβαίνοντος, που κατατέθηκαν στις 25 Νοεμβρίου 1985, αποβλέπουν σε στήριξη των αιτημάτων του καθού.

4. Με Διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1985, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) απέρριψε την ένσταση παραδέκτου που προέβαλε το Ελεγκτικό Συνέδριο ισχυριζόμενο ότι η προσφυγή έφερε την υπογραφή προσώπου που δεν είχε δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

A — Επί του παραδέκτου

Οι διάδικοι διαφωνούν ως προς το αν το έγγραφο του δικηγόρου του προσφεύγοντος, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, μπορεί να θεωρηθεί ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ως προς το αν η απάντηση που έδωσε το Έλεγκτικό Συνέδριο στις 15 Φεβρουαρίου 1985 μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως.

1. Το *Έλεγκτικό Συνέδριο* υποστηρίζει, κατά κύριο λόγο, ότι στην πραγματικότητα ουδέποτε υπήρξε διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεδομένης αφενός μεν της ίδιας της διατυπώσεως του εγγράφου του δικηγόρου του προσφεύγοντος, ο οποίος πρότεινε « συμβιβαστικό σχέδιο » και δεν αμφισβητούσε καμία συγκεκριμένη απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου και, αφετέρου, του διαφορούμενου και ασαφούς χαρακτήρα του εγγράφου αυτού. Εξάλλου, η απάντηση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1985 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απορριπτική απόφαση της διοικητικής ενστάσεως και δεν αποτελεί στην πράξη παρά « απλό ενημερωτικό σημείωμα ». Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, όλα τα αιτήματα της προσφυγής είναι απαράδεκτα. Το προαναφερθέν έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1985 που απέστειλε ο Schwiering στο Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί να μεταβάλει τη σημασία του εγγράφου του δικηγόρου του.

Επικουρικός, έστω και αν υποθεθεί ότι υπάρχει διοικητική ένσταση, μόνο οι αιτιάσεις και τα αιτήματα που αναπτύσσονται σ' αυτή

μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο της προσφυγής. Συνεπώς, τα κύρια και επικουρικά αιτήματα πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα, εφόσον οι λόγοι που προβάλλονται προς στήριξή τους δεν είχαν αναπτυχθεί στην εν λόγω διοικητική ένσταση. Τέλος, το Ελεγκτικό Συνέδριο υπογραμμίζει ότι και το ίδιο το αντικείμενο της προσφυγής είναι δύσκολο να ερμηνευθεί.

2. Ο *προσφεύγων* θεωρεί, αντιθέτως, ότι το έγγραφο του δικηγόρου του αποτελούσε πράγματι διοικητική ένσταση, εφόσον ο συντάκτης του εγγράφου αυτού δήλωνε ρητώς ότι στρεφόταν κατά της παραβίασεως των δικαιωμάτων του και εφόσον με το έγγραφό του της 16ης Ιανουαρίου 1985 διευκρίνισε τη σημασία του. Εξάλλου, ο ίδιος ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου αποδέχτηκε σαφώς το χαρακτηρισμό του εγγράφου αυτού ως διοικητικής ενστάσεως και έλαβε ρητή απόφαση για την απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως. Εξάλλου, δυνάμει της « υποχρεώσεως αρωγής » της διοικήσεως ή της υποχρεώσεώς της να βοηθεί τους υπαλλήλους της, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί να μεταβάλει τώρα την άποψή του επί του θέματος αυτού. Τέλος, τα αιτήματα της προσφυγής έχουν πράγματι το ίδιο αντικείμενο με τις αιτιάσεις και αιτήματα που προβλήθηκαν με τη διοικητική ένσταση και οι προθεσμίες τηρήθηκαν.

Κατά την άποψη του προσφεύγοντος θα έπρεπε ίσως να εξεταστεί εδώ ως μάρτυς η ΑΔΑ.

B — *Επί της ουσίας*

B.1 — Επί του κυρίου αιτήματος που αφορά τη διατήρηση του προσφεύγοντος στη σταδιοδρομία στην οποία βρισκόταν από την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1984

1. Ο *προσφεύγων* υποστηρίζει ότι τα μέτρα που ελήφθησαν για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου δεν πρέπει να βίξουν την υπηρεσιακή του κατάσταση

α) *Οι προβαλλόμενοι λόγοι*

Ο προσφεύγων επικαλείται, σχετικώς, τη λογική που διέπει τα νομικά, τις αρχές της ασφάλειας του δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, την αρχή των « κερτημένων δικαιωμάτων και οικονομικών απολαβών », την εκπλήρωση της « υποχρεώσεως αρωγής » στην περίπτωση υπαλλήλου που δεν φέρει καμία ευθύνη για τις παραλείψεις της διοικήσεως ενός οργάνου κατά τη διοργάνωση διαγωνισμού, την ακολουθούμενη από τα άλλα όργανα πρακτική και, τέλος, την κατάσταση που επικρατεί στις έννομες τάξεις πολλών κρατών μελών.

β) *Οι μέθοδοι που προτείνει ο προσφεύγων*

Ο προσφεύγων προτείνει η υπηρεσιακή του κατάσταση να παραμείνει η ίδια με τη βοήθεια μιας από τις εξής τρεις μεθόδους:

— την αναβίωση της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου (A 4), η οποία δεν καταγγέλθηκε ρητώς: ο Schwiering υποστηρίζει ότι μετά την απόφαση του Δικαστηρίου έπρεπε να αναβιώσει η νομική κατάσταση του υπαλλήλου με βαθμό A 4 στην οποία βρισκόταν πριν διοριστεί μόνιμος υπάλληλος. Πράγματι, η σύμβαση αυτή προσωρινού υπαλλήλου, η οποία είχε λήξει σιωπηρώς, έπρεπε να αναβιώσει και πάλι αυτομάτως μετά την απόφαση του Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, εφόσον η σύμβαση αυτή εκτάκτου υπαλλήλου αορίστου διαρκείας δεν καταγγέλθηκε, η λύση αυτή είναι δυνατή και στον προσφεύγοντα θα μπορούσαν να καταβάλλονται οι προηγούμενες αποδοχές του·

— τη συνέχιση της σταδιοδρομίας του ως μόνιμου υπαλλήλου·

— τη σύναψη νέας συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου για μόνιμη θέση κατωτέρου βαθμού, που θα μπορούσε ενδεχομένως να παραταθεί μέχρι το διορισμό του ως μόνιμου υπαλλήλου, με παράλληλη χορή-

γηση αντισταθμιστικού επιδόματος που να του εξασφαλίζει αποδοχές ίσες με τις αποδοχές που είχε πριν από την απόφαση του Δικαστηρίου και με την παροχή επιπλέον της δυνατότητας συμμετοχής σε διαγωνισμό. Η κατάταξη στο βαθμό Α 5 θα ήταν απολύτως δικαιολογημένη βάσει των κριτηρίων κατατάξεως που έχει θεσπίσει το Ελεγκτικό Συνέδριο και ενόψει της διάρκειας της επαγγελματικής του πείρας.

2. Το Ελεγκτικό Συνέδριο απορρίπτει πλήρως τα αιτήματα αυτά

α) *Σχετικά με τις αρχές που επικαλέστηκε ο προσφεύγων* προς στήριξη των αιτημάτων του, το Ελεγκτικό Συνέδριο υπογραμμίζει τα όρια της υποχρέωσης επικουρίας ή του καθήκοντος αρωγής, όπως τα καθόρισε το Δικαστήριο στην απόφαση 28ης Μαΐου 1980 (Kühner κατά Επιτροπής, 33 και 75/79, Slg. σ. 1677): υποστηρίζει ότι η υπηρεσιακή κατάσταση του Schwiering ήταν η καλύτερη που μπορούσε να του εξασφαλίσει και η κατάταξη, σε βαθμό και κλιμάκιο ήταν η καλύτερη που μπορούσε να χορηγήσει σε έκτακτο υπάλληλο. Υπογραμμίζει, εξάλλου, το μέρος της ευθύνης που φέρει ο ενδιαφερόμενος για τα περιστατικά που οδήγησαν στη δικαστική ακύρωση του διορισμού του. Δεν υπήρξε, συνεπώς, παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφάλειας του δικαίου και του καθήκοντος αρωγής.

β) *Ως προς τις μεθόδους που προτείνει ο προσφεύγων το Ελεγκτικό Συνέδριο θεωρεί ότι είναι νομικώς ασήηοικτες*

Σε ό,τι αφορά την προβαλλόμενη αναβίωση της προηγούμενης συμβάσεως, αυτή ήταν αδύνατη, διότι η εν λόγω σύμβαση είχε ρητώς συναφθεί για την περίοδο της θητείας του γερμανού μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου κυρίου Leicht, όπως προκύπτει από το ίδιο το κείμενό της, από τη βούληση των συμβαλλομένων και την πάγια πρακτική που ακολουθείται για τους συνεργάτες των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η θητεία όμως αυτή

έληξε στις 17 Οκτωβρίου 1983. Όπως όλες αυτές οι συμβάσεις εκτάκτων υπαλλήλων που υπηρετούν στα ιδιαίτερα γραφεία των μελών, η σύμβαση του Schwiering καταγγέλθηκε, αφού τηρήθηκαν οι σχετικές προθεσμίες. Εξάλλου, προσθέτει το Ελεγκτικό Συνέδριο, η σύμβαση αυτή καταγγέλθηκε σιωπηρώς με την αποδοχή εκ μέρους του Schwiering της προσφοράς της θέσεως που του έκανε το Ελεγκτικό Συνέδριο. Ήταν συνεπώς περιττή η καταγγελία της συμβάσεως. Κατά συνέπεια, η σύμβαση αυτή δεν μπορεί να παραγάγει και πάλι έννομα αποτελέσματα. Εξάλλου, καμία διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και καμία απόφαση του Δικαστηρίου δεν αντικειμετοποιούν την περίπτωση, « συμβάσεων εκτάκτων υπαλλήλων που καταγγέλθηκαν σιωπηρώς και αναβίωσαν κατόπιν αυτομάτως ».

Η συνέχιση της σπαδιοδρομίας μονίμου υπαλλήλου ήταν αδύνατη μετά την έκδοση της απόφασεως του Δικαστηρίου.

Τέλος, ως προς την τρίτη προτεινόμενη μέθοδο, το Ελεγκτικό Συνέδριο την απορρίπτει, επικαλούμενο την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1976, Giuffrida κατά Συμβουλίου (105/75, Slg. σ. 1395), σύμφωνα με την οποία « ο διαγωνισμός που διοργανώνεται από την ΑΔΑ με μοναδικό σκοπό την εξάλειψη των ανωμαλιών της υπηρεσιακής καταστάσεως ορισμένου υπαλλήλου και το διορισμό του υπαλλήλου αυτού σε θέση που έχει κηρυχθεί κενή αντιβαίνει στους σκοπούς κάθε διαδικασίας προσλήψεως και αποτελεί, για το λόγο αυτό, κατάχρηση εξουσίας ».

B.2 — Επί των επικουρικών αιτημάτων

1. Σχετικά με το αίτημα ακυρώσεως όλης της διαδικασίας του διαγωνισμού

α) Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι κανείς από τους υποψηφίους του διαγωνισμού δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού. Επικρίνει, εξάλλου, τον κατά τη γνώμη του αντικανονικό διορισμό του Williams και διατυπώνει προσωπικές παρατηρή-

σεις κατά του τελευταίου, επικαλούμενος κυρίως τις κακές εκθέσεις βαθμολογίας του, τα πειθαρχικά προβλήματα που είχε αντιμετωπίσει και την έλλειψη κατάλληλης πείρας για την άσκηση των καθηκόντων που του ανατέθηκαν.

β) Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο για δύο λόγους: πρώτον, δεν αναφέρθηκαν καθόλου στη διοικητική ένσταση και, δεύτερον, προβλήθηκαν εκπροθέσμως. Επικουρικά, παρατηρεί ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος δεν συνοδεύονται από κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει το βάσιμό τους.

γ) Ο *Williams, παρεμβαίνων*, διαμαρτύρεται έντονα για τις προσωπικού χαρακτήρα παρατηρήσεις που διατύπωσε ο προσφεύγων. Καθόσον οι παρατηρήσεις αυτές ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, πρόκειται για βαρεία παραβίαση του επαγγελματικού απορρήτου.

2. *Επί του αιτήματος με το οποίο ζητείται η χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος προκειμένου να αποφύγει ο προσφεύγων κάθε οικονομική ζημία σε σχέση με την υπηρεσιακή κατάσταση στην οποία βρισκόταν πριν από την απόφαση του Δικαστηρίου*

α) Ο *προσφεύγων* δεν προέβαλε σχετικώς επιχειρήματα που να διαφέρουν κατ' ουσία από εκείνα που εξετάθησαν πύό πάνω στο σημείο Β.1.1 και από εκείνα στα οποία στήριξε το αίτημα χορηγήσεως αποζημιώσεως.

β) Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί ότι το αίτημα αυτό είναι επίσης απαράδεκτο, διότι δεν διατυπώθηκε στη διοικητική ένσταση. Εξάλλου, είναι επιπλέον αβάσιμο, δεδομένου ότι η κατάταξη του προσφεύγοντος, ως εκτάκτου υπαλλήλου, στο βαθμό Α 7/3 αποτελούσε, σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως και τους εσωτερικούς κανόνες τους σχετικούς με την πρόσληψη, την καλύτερη δυνατή κατάταξη που θα μπορούσε

να αναμένει. Καμία διάταξη δεν επιτρέπει την ικανοποίηση των συμπληρωματικών του αιτημάτων.

3. *Επί του αιτήματος της χορηγήσεως αποζημιώσεως*

α) Ο *προσφεύγων* τονίζει την οικονομική ζημία και την « ηθική βλάβη » που υπέστη και τη « διφορούμενη » θέση του έναντι των συναδέλφων του. Πρόκειται για την προβολή αιτήματος αναγνωρίσεως ευθύνης, ενώ επιφυλάσσεται να υπολογίσει κατόπιν την προβαλλόμενη ζημία.

β) Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο για τους ίδιους λόγους που αναφέρθηκαν πιο πάνω και ότι είναι αβάσιμο, καθόσον δεν μπορεί να του καταλογιστεί κανένα πταίσμα ούτε σε ό,τι αφορά τη διαδικασία του διαγωνισμού CC/A/17/82 ούτε σε ό,τι αφορά τις αποφάσεις που έλαβε μετά τον εν λόγω διαγωνισμό.

Γ — *Επί των δικαστικών εξόδων*

Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί ότι τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε προκλήθηκαν από τον προσφεύγοντα χωρίς εύλογη αιτία και ότι, κατά συνέπεια, ο τελευταίος πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των εξόδων, χωρίς να εφαρμοστούν οι διατάξεις του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας.

Ο *προσφεύγων* θεωρεί αντιθέτως ότι, αν ληφθούν υπόψη « η μεγάλη σημασία (της προσφυγής) για την ευρωπαϊκή δημόσια διοίκηση », το « καθήκον αρωγής », η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και το γεγονός ότι το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο προκάλεσε την άσκηση της προσφυγής, το Ελεγκτικό Συνέδριο πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των εξόδων.

Υ. Galmot
εισηγητής δικαστής